

saglige Omraade i denne Sag. Jeg har
 aanskaffet rigtig i Finansudvalget stemt for
 Lønningsforhøjelse for Lærere ved Landbo-
 højskolen, thi jeg og mine Venner holde paa,
 at Landbohøjskolen skal være Landbrugets
 Universitet, og vi ville ikke, at de Lærere,
 der have specielt med vor Videnskab at be-
 stille, skulle være ringere stillede end Læ-
 rerne paa Frue Plads. Det har det ærede
 Medlem ogsaa været imod, men nu højer
 han sig til at gaa med til den Ordning, som
 vi vilde have i Udvalget eller i Kommissio-
 nen. Det ærede Medlem skulde forøvrigt
 have læst f. Eks. Vædringsforslaene til
 Finanslovens tredje Behandling, saa vilde
 han have fundet udmærkede Guldorn, som
 ved en overfladisk Betragtning ret vilde
 give ham Slag til, hvad han talte om
 sidst. Forslaget om 4,200 Kr. til de unge
 Docenter ved Universitetet var saaledes af
 de Forslag, som jeg altid vilde være med
 til, fordi en Arbejder er sin Løn værd.
 Men en anden Sag er det, naar man
 kommer til os og staaer, at naar en Professor
 begynder med 3200 Kr. med tilhørende Pen-
 sion, saa er det for lille en Begyndelsesløn;
 det synes vi ikke der er rigtig god Mening
 i. (Afbrydelse). Er vi alle enige deri?
 Nej, ærede Medlemmer synes jo, at vi skulle
 højere op. — Jeg skal nu vende mig til det
 ærede Medlem fra Helsing (Holch). Det
 ærede Medlem kunde have sparet sine Be-
 mærkninger om, hvad der har været min
 Hensigt; jeg tror, at Tidsinden skal vise, at
 det ikke er min Hensigt at ville sætte de
 danske Embedsmænd udenfor det danske Folk.
 Men hvad der har været min Mening og
 er det i dette Øjeblik er at saa bestemt
 slaaet fast, at det danske Folk skal kunne se,
 paa hvilket Grundlag de Herrer føre For-
 handlingspolitik i dette Øjeblik. De gøre
 det ikke paa det Grundlag, at da vi have
 et Folketing og et Landsting, maa man se
 at saa Enighed mellem dem, hvad der er
 grundlovmæssigt, men for dem er det Hoved-
 sagen, at vi have paa den ene Side en Em-
 bedsstand, som man skal se at tilfredsstille,
 og paa den anden Side det danske Folk,
 som ikke kan saa Love, der i og for sig ere
 fornuftige og rimelige, naar vi ikke vilde
 fylde i Embedsmændenes Kasser. Det er
 det, jeg har pointeret, og det ærede Medlem
 giver mig nu Anledning til at pointere det
 for anden Gang; men det har aldrig været
 min Mening at sætte Embedsmændene uden
 for det danske Folk. For jeg kom til at
 sidde her, opnaaede Embedsmændene at
 komme paa den grønne Gren, medens vi ude
 paa Landet og andre Statsborgere maatte
 se at staa os igennem i de daarlige Aar.

Embedsmændene fik deres paa det tørre, da
 de fik fast Gage i Stedet for at blive løn-
 nede efter Kapitalstatsten, som varierer, efter
 som Tiderne ere gode eller daarlige. Saa jo
 daarligere Aarene ere for os, desto bedre ere
 de til en vis Grad for Embedsmændene. I
 Stedet for at de burde dele Naar med den
 Befolkning, som de virke iblandt, saa have
 de deres paa det tørre, om vi have nok saa
 daarlige Aar, og om der ogsaa bliver Luftet
 for vort Hovedmarked, hvad der i høj
 Grad influerer paa Landbruget især i det
 vestlige og nordlige Jylland. Hvorledes
 gaar det nemlig Embedsmændene? De
 faa deres fulde Løn, og naar de ikke
 kunne eller gide bestille noget længere, faa
 de deres Pension. De Herrer ere saaledes
 godt stillede. Naar man her i det Herrens
 Aar 1892 siger, at en Begyndelsesløn af
 3,200 Kr. med tilhørende Pension, som jo
 er en Del af Lønnen, er ikke nok, men at
 man maa højere op endnu, er en Grund til
 at sige, at nu gaar man, eftersom Tiderne
 ere, videre, end man kan faa mig med til.
 Naar en Embedsmand har en Løn paa
 3,200 Kr. og en Pensionsret, er der ingen
 Frygt for, at han skal sulte ihjel, især da
 han hvert femte Aar yderligere faar Tillæg.
 Vil man gaa videre, protesterer jeg derimod
 og vil vedblive at protestere derimod; thi
 aanskaffet vist indrømmer jeg, at en Arbejder
 er sin Løn værd, og forlange vi, at en Mand
 skal ofre sig i Statens Tjeneste for Almen-
 vellet, skal Staten ogsaa sørge for ham og
 hans, men at det skulde for at sørge for
 Embedsmændene være nødvendigt at gaa til
 en saadan Lønningsforhøjelse, som vi her ere
 gaaede til, kunne jeg og mange af mine
 Standsskaller af Bondestanden ude i Landet
 ikke forstaa, naar vi se nøgternt paa denne
 Sag. Derfor mener jeg, at det bør staa
 fast, at det er paa den Maade, der føres
 Forhandlingspolitik, at det er paa den
 Maade, det danske Folk politisk og ogsaa
 saaglig talt bliver taget ved Naesen. Jeg vil
 ikke være med til, at det kan ske, uden at
 Folket faar det fuldt ud at vide, og derfor
 er jeg glad ved, at vi have faaet en saadan
 Forhandling som den i Dag. Det ærede
 Medlem ironiserede over, at jeg havde talt
 om Embedsmændenes Løn, idet han omtalte,
 at jeg selv var Taksationsmand. Na ja
 saamænd, jeg har haft med adskillige offent-
 lige Bestillinger at gøre og har det endnu
 den Dag i Dag, og jeg skal ikke tage mig
 nær, at det ærede Medlem ironiserer der-
 over. Naar vi se hen til den Del af Verden,
 hvor Udviklingen maaste er den allerfunds-
 tæst den er saa forførdelig udfregnet, naar
 vi se hen til Amerika, se vi, at Befolkningen